

z usług artystycznych zawodowych artystów jedynie za pośrednictwem państwowych przedsiębiorstw (agencji) imprez estradowych, instytucji artystycznych bądź spółdzielni usług artystycznych.

2. Jeżeli organizatorem imprezy (widowiska) jest przedsiębiorstwo imprez estradowych, instytucja artystyczna (teatr, filharmonia itp.) lub spółdzielnia usług artystycznych — zakład pracy zamawiający imprezę (występy artystów) przekazuje organizatorom imprezy wymienionym w ust. 1 zgodnie z obowiązującymi przepisami należność za całość świadczonych usług artystycznych w wysokości ustalonej w umowie. Wyплаты wynagrodzeń poszczególnym wykonawcom dokonuje organizator imprezy na podstawie listy załączonej do umowy zawartej z zakładem pracy zamawiającym imprezę.

3. Wynagrodzenia za usługi artystyczne świadczone przez zawodowych artystów za pośrednictwem przedsię-

biorstw imprez estradowych, instytucji artystycznych bądź spółdzielni usług artystycznych nie mogą przekraczać stawek określonych w zarządzeniu nr 63 Ministra Kultury i Sztuki z dnia 30 czerwca 1964 r. w sprawie wynagrodzeń za usługi artystyczne, organizacyjne i techniczne przy umowach o dzieło lub umowach zlecenia (Dz. Urz. Min. Kultury i Sztuki z 1964 r. Nr 6, poz. 50).

4. Niezastosowanie się do postanowień pisma okólnego traktowane będzie jako naruszenie przepisów w zakresie dyscypliny finansowej.

5. Zaleca się centralnym organom spółdzielczym i organizacjom społecznym wydanie poleceń zobowiązujących podległe jednostki organizacyjne do zastosowania zasad określonych w piśmie okólnym.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

297

OKÓLNİK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 sierpnia 1964 r.

w sprawie dokonywania oceny przydatności rzeczowych składników majątkowych w toku ich inwentaryzacji.

W związku z przepisami § 2 uchwały nr 3 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1964 r. w sprawie upłynnienia zbędnych i nadmiernych zapasów niektórych przedmiotów (Monitor Polski Nr 5, poz. 22), jak również w nawiązaniu do przepisów §§ 33, 39, 43, 46 i 77 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości, inwentaryzacji, sporządzania sprawozdań finansowych oraz przechowywania dowodów księgowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1959 r. Nr 102, poz. 546 oraz z 1961 r. Nr 26, poz. 128 i Nr 72, poz. 304) — Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

1. W toku inwentaryzacji rzeczowych składników majątkowych jednostek gospodarki uspołecznionej należy również dokonać oceny przydatności tych składników, polegającej w szczególności na:

- 1) ustaleniu i wydzieleniu na osobnych arkuszach (kartach) spisów z natury lub na arkuszach zbiorczych spisów z natury bądź w innych zestawieniach:
 - a) inwestycji rozpoczętych, które zostały wstrzymane, oraz maszyn i urządzeń inwestycyjnych nie oddanych w przepisanych terminach do montażu bądź eksploatacji,
 - b) środków trwałych zbędnych oraz trwale nieczynnych,
 - c) zapasów materiałów eksploatacyjnych i inwestycyjnych, półfabrykatów i wyrobów gotowych zbędnych, nadmiernych, niepełnowartościowych i nietypowych,
 - d) zapasów produkcji nie zakończonej, zakwalifikowanych jako braki naprawialne oraz dotyczących produkcji wstrzymanej lub zaniechanej;

ocena gospodarczej przydatności rzeczowych składników majątkowych, o której mowa wyżej, powinna nastąpić — w zależności od rodzaju składników — w to-

ku spisu bądź też w drodze analizy danych ewidencji tych składników;

2) wycenie — według aktualnej wartości — tych zapasów wymienionych w pkt 1 lit. c) i d), których wartość uległa zmniejszeniu wskutek zepsucia lub zniszczenia bądź zmalała z innych przyczyn; powstałe różnice odpisuje się według ogólnych zasad, obowiązujących w zakresie odpisywania różnic inwentaryzacyjnych.

2. Łączne wyniki oceny przydatności zinwentaryzowanych zapasów należy ująć w sprawozdaniu komisji inwentaryzacyjnej. W szczególności należy w sprawozdaniu:

- 1) omówić przyczyny, z powodu których wartość poszczególnych składników zapasów uległa zmniejszeniu, ustalić, czy osiągnięto postęp w stosunku do stanu stwierdzonego podczas poprzedniej inwentaryzacji, jak również przedstawić wnioski dotyczące odpisania różnicy z tytułu utraconej wartości;
- 2) wykazać wartość zapasów wyodrębnionych według kryteriów określonych w ust. 1 pkt 1.

3. Ustalone podczas inwentaryzacji dane, dotyczące przydatności rzeczowych składników majątkowych, należy przekazać poszczególnym komórkom organizacyjnym jednostki gospodarki uspołecznionej w celu podjęcia przez nie odpowiednich kroków.

4. Wyjaśnienia zawarte w niniejszym okólniku dotyczą odpowiednio również przedsiębiorstw stosujących inwentaryzację ciągłą zapasów zgodnie z przepisami instrukcji Ministra Finansów z dnia 30 listopada 1954 r. w sprawie przeprowadzania inwentaryzacji ciągłej zapasów materiałowych, półfabrykatów i wyrobów gotowych (Monitor Polski z 1954 r. Nr 120, poz. 1707, z 1957 r. Nr 6, poz. 50 i z 1964 r. Nr 16, poz. 74).

Minister Finansów: w z. J. Trendota